

РЕШЕНИЕ

№ 1248

гр. Велико Търново, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ГАЛЯ ИЛИЕВА

при участието на секретаря ПАВЛИНА ХР. ПАВЛОВА
като разгледа докладваното от ГАЛЯ ИЛИЕВА Гражданско дело №
20224110103310 по описа за 2022 година

Производството е образувано по предявени при условията на обективно кумулативно съединяване искове за неизплатено трудово възнаграждение по чл.128 от КТ; иск по чл.262 вр. чл.150 от КТ; иск за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск с правно основание чл.224 ал.1 от КТ; иск по чл.245 ал.2 от КТ вр. чл. 86 ал.1 от ЗЗД.

В исковата молба се излагат твърдения, че на основание трудов договор от 31.08.2018г., сключен между страните по делото, ищецът е бил назначен на длъжност *****, считано от 03.09.2018г., при основно месечно възнаграждение в размер на 510лв. и допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит-3%. Сочи се, че с допълнително споразумение от 02.01.2019г. към трудовия договор страните се споразумели основното месечно трудово възнаграждение на ищеца да е в размер на 560лв. С допълнително споразумение от 02.01.2020г. основното месечно трудово възнаграждение било увеличено на 610лв., а с допълнително споразумение от 04.01.2021г.-на 650лв. и допълнително трудово възнаграждение за придобит трудов стаж и професионален опит4,2%. Излагат се твърдения, че считано от 01.04.2022г. основното трудово възнаграждение на ищеца е 710лв. Сочи се, че със заповед №29/2022г., считано от 12.09.2022г. трудовият договор е прекратен на основание чл.325 ал.1 т.1 от КТ, по взаимно съгласие на страните. Ищецът излага твърдения, че считано от 03.09.2018г. до датата на прекратяване на трудовото правоотношение редовно се явявал на работа и изпълнявал трудовите си задължения, като за този период работодателят му бил заплатил единствено командировъчни пари по Наредбата за служебните командировки и специализации в

чужбина. Ищецът твърди, че за периода 03.09.2018г.-12.09.2022г. дължимото неизплатено трудово възнаграждение е в общ размер 32 881,86лв., посочено по размер за всеки от месеците в процесния период. На следващо място ищецът твърди, че през м.декември 2018г., м.март 2019г., м.декември 2019г и м.март2021г. в изпълнение на своите трудови задължения положил извънреден труд, който твърди, че не му е заплатен от работодателя. Общият размер на тази искова претенция е 1 403,71лв., като в исковата молба е посочил, че е положил извънреден труд, както следва:м.12.2018г.-78 часа; м.03.2019г.-65 часа, м.12.2019г.- 23 часа и м.03.2021г.-27 часа. Ищецът заявява, че претендира и лихва за забава върху неплатеното трудово възнаграждение за всеки от месеците от процесния период, в общ размер 7338,45лв., считано от 30-то число на месеца, следващ този на полагане на труд, т.е. от 30.10.2018г. до датата на подаване на исковата молба. Ищецът заявява, че съгласно заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение е следвало да му бъде изплатено обезщетение за неизползван платен годишен отпуск-37 дни в общ размер 1376,40лв, което твърди, че към датата на подаване на исковата молба не му е изплатено. С оглед изложено ищецът отправя искане съдът да уважи предявените искове като осъди ответното дружество да заплати на ищеца горепосочените суми, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба до окончателно изплащане на задължението. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В срока по чл.131 от ГПК по делото е постъпил отговор на исковата молба, в който ответникът е оспорил исковата претенция. Прави възражение за погасяване по давност на част от исковите претенции, посочени в отговора, като се позовава на три годишен срок за предявяване на трудови спорове съгласно чл.358 ал.1 т.3 от КТ. Ответникът навежда възражение и за погасяване на исковите претенции поради плащането им, като твърди, че от момента, в който ищецът е започнал работа до прекратяване на трудовото правоотношение са му заплатени всички заплати и обезщетения, вкл. и обезщетението по чл.224 ал.1 от КТ. Ответникът твърди, че за получените трудови възнаграждения ищецът не е подписал необходимите документи. Твърди, че за месеците 10.2019г, м.11.2019г, м.12.2019г. трудовото възнаграждение на ищеца е заплатено по банков път, а останалите суми му били заплащани на ръка, а впоследствие е следвало да подпише документи, което не направил. Ответникът заявява, че ежесечно са внасяни осигурителни вноски за ищеца за посочения период. Отправя искане за отхвърляне на исковите претенции. Претендира разноски.

С протоколно определение от 21.09.2023г., съдът, по искане на ищеца е допуснал изменение на предявените искове, както следва: искът с правно основание чл. 128, т. 2 от КТ да се счита предявен за сумата 22 101,47 лв. брутно трудово възнаграждение; искът по чл. 262, вр. чл. 150 от КТ да се счита предявен за сумата 367,82 лв. брутен размер на извънреден труд и искът по чл. 245, ал. 2 от КТ, вр. чл. 86 от ЗЗД да се счита предявен за сумата 3477,07 лв., от които 3386,79 лв. - мораторна лихва, изчислена върху дължимо трудово възнаграждение и 90,28 лв. - мораторна лихва върху брутно възнаграждение за извънреден труд.

От събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа

страна следното:

Не е спорно, че страните са били в трудово правоотношение въз основа на трудов договор ****по силата на който трудов договор ищецът е заемал длъжността „****/, с основно месечно трудово възнаграждение в размер на 510 лв., като договърът бил сключен за неопределено време, със срок на изпитване шест месеца, при пълно- сумарно отчитане по график работно време, 8 часа.

С допълнително споразумение №15/02.01.2019г, считано от 01.01.2019г. е увеличено основното месечното трудово възнаграждение в размер на 560лв.

С допълнително споразумение №40/02.01.2020г, считано от 01.01.2020г. е увеличено основното месечното трудово възнаграждение в размер на 610лв.

С допълнително споразумение №35/04.01.2021г, считано от 01.01.2021г. е увеличено основното месечното трудово възнаграждение в размер на 650лв.

Със заповед ***** е прекратено трудовото правоотношение с ищеца Г. К. К., по взаимно съгласие, считано от 12.09.2022г. В заповедта е посочено на лицето да се изплати обезщетение за 37 дни неизползван платен годишен отпуск. Заповедта е връчена на работника на 15.09.2022г.

По делото е допусната съдебно-счетоводна експертиза, от заключението на която се установява, че за периода м.януари 2020г.-м.септември 2022г. размерът на брутното трудово възнаграждение на ищеца възлиза на сумата 22101,47лв., а в нетен размер-17162,12лв. Вещото лице е посочило, че ищецът е положил извънреден труд през месец декември 2019г. и м.март 2021г., както следва: за м.декември 2019г. ищецът е положил извънреден труд в размер на 23 часа, като е начислено възнаграждение в брутен размер на стойност 220,74лв.; през месец март 2021г ищецът е положил извънреден труд в размер на 27 часа и е начислено възнаграждение в брутен размер на стойност 147,08лв. Вещото лице е установило, че при ответното дружество е заведена книга по чл.149 от КТ, в която е отчетен положения от ищеца извънреден труд за посочените два месеца. В заключението вещото лице е изчислило, че мораторната лихва върху неизплатеното дължимо трудовото възнаграждение за периода м.януари 2020г.-м септември 2022г възлиза на 3386,79лв. в брутен размер, а мораторната лихва върху брутното възнаграждение за положен извънреден труд възлиза на 90,28лв. В заключението е посочено, че размерът на обезщетението за неизползван платен годишен отпуск за 2020г, 2021г и 2022г.- общо 37 дни е на стойност 1376,40лв. в брутен размер. Вещото лице е заявило, че от страна на работодателя за периода м.януари 2020г.-м.септември 2022г са начислени трудовите възнаграждения на ищеца и са съставени разчетно-платежни ведомости, но не са представени документи, удостоверяващи плащането на начислените трудови възнаграждения за посочения период. За месец септември 2022г от страна на работодателя е декларирано пред НАП обезщетение за неизползван платен годишен отпуск по чл.224 от КТ в размер на 1376,40лв. Вещото лице е установило, че от страна на работодателя пред НАП са декларирани всички начислени трудови възнаграждения на ищеца за периода м.09.2018г.-м.09.2022г.

Въз основа на така приетото за установено от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи:

По иска по чл.128 от КТ

Предявеният иск с правно основание чл.128 от КТ е допустим, а разгледан по същество също е основателен.

Безспорно по делото се установи, че през периода, за който се претендират трудови възнаграждения ищецът е работил по трудово правоотношение в ответното дружество „**** на длъжност *****“.

Между страните в настоящото производство не се спори, че ищецът е изпълнявал трудовите си задължения през процесния период. Ответникът не наведе възражения за неизпълнение на трудови задължения от страна на ищеца.

Съгласно чл.242 от КТ положеният труд по трудово правоотношение е възмезден и работодателят дължи на работника възнаграждение за претирания труд. От събраните по

делото доказателства се установи, че за периода м. януари 2020г.- м. септември 2022г. ищецът не е получил полагащите му се трудови възнаграждения за всеки от месеците в периода.

Размерът на уговореното месечно трудово възнаграждение се установи от представения трудов договор и от заключението на вещото лице по изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, което съдът кредитира като обективно и компетентно изготвено и от което е видно, че размерът на незаплатеното на ищеца трудово възнаграждение за процесния период м.януари 2020г.-м.септември 2022г възлиза на 22 101,47лв. в брутен размер, в който размер е исковата претенция след изменението на иска.

С оглед разпределената доказателствена тежест, в тежест на работодателя е да докаже, че е извършил плащане на дължимите на ищеца трудови възнаграждения, предмет на настоящото производство. В отговора на исковата молба ответникът наведе възражения, че трудовите възнаграждения са заплатени на ищеца, но сумите са му дадени „на ръка“, без да е оформен писмен документ. Съдът счита, че ответникът не доказва с допустими доказателствени средства твърденията си за плащане на трудовите възнаграждения на работника. Съгласно чл.270 ал.3 от КТ трудовото възнаграждение се изплаща лично на работника или служителя по ведомост или срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение се превежда на влог в посочената от него банка. Съдът намира, че цитираната норма на КТ има императивен характер и в този смисъл, при положение, че трудовия договор е със задължителна писмена форма, то всички изменения по него, както и погасяване на задължението на работодателя за заплащане на възнаграждение за положения от работника труд следва да бъдат в писмена форма. От заключението на допуснатата по делото експертиза е видно, че вещото лице не е констатирало наличие на документи, удостоверяващи плащането на трудовите възнаграждения за процесния период. Твърденията на ответната страна за погасяване на задълженията за осигурителни вноски сами по себе си не доказват плащане на трудовите възнаграждения, доколкото това е задължение към работника, а вноските към бюджета за данъци и осигуровки са публично-правни задължения. До приключване на устните състезания в първа инстанция не бяха представени доказателства за извършено плащане на дължимите суми за трудови възнаграждения на ищеца за претендирания период.

С оглед гореизложеното, съдът счита, че е налице неизпълнение на основното задължение от страна на работодателя по трудовото правоотношение, съгл. чл.128 от КТ - да заплаща на ищеца – работник в установените срокове и в пълен размер уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. Поради това следва да бъде ангажирана неговата отговорност за заплащане на дължимите трудови възнаграждения за процесния период. С оглед изложеното съдът намира, че предявеният иск за неизплатени трудови възнаграждения за периода м.януари 2020г.-м.септември 2022г се явява основателен и доказан в пълния претендиран размер след изменението на исковата претенция, а именно в брутен размер 22 101,47лв.

По иска за лихва за забава

С исковата молба ищецът претендира и заплащането на обезщетение за забава в размер на законната лихва върху неплатените задължения за трудови възнаграждения.

По аргумент от разпоредбата на чл. 245, ал. 2 КТ при забава за плащане на трудовото възнаграждение работодателят дължи обезщетение в размер на законната лихва. Вещото лице е дало заключение за размера на дължимото обезщетение за забава върху неплатените трудови възнаграждения за месеците в периода-м.януари 2020г.-м.септември 2022г., считано от датата на падежа на всяко от вземанията до подаване на исковата молба/30.12.2022г./, което възлиза на сумата общо 3386,79 лв.

На основание чл.86, ал.1 от ЗЗД върху главницата за трудови възнаграждения следва да се присъди и законната лихва за забава, считано от подаване на исковата молба /30.12.2022г./ до окончателното изплащане.

По иска по чл.262 вр. чл.150 от КТ

Съгласно чл.143 ал.1 от КТ извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя, извън установеното за него работно време. В първата хипотеза се издава разпореждане на работодателя, а във втората липсва разпореждане, но се извършва работа извън установеното работно време по различни причини. Съгласно чл.150 от КТ за положен извънреден труд се заплаща трудово възнаграждение в увеличен размер съгласно чл.262 от КТ.

В настоящото производство се установи, че ищецът е положил извънреден труд за месеците декември 2019г и март 2021г. Това обстоятелство не е спорно и е видно и от заключението на съдебно-счетоводната експертиза, в която вещото лице е посочило ,че при справка в счетоводството на ответното дружество е установило, че има заведена книга по чл.149 от КТ, в която е отчетен положения от ищеца извънреден труд за двата процесни месеца. В заключението е отразено, че стойността на положения извънреден труд за двата месеца възлиза на общо 367,82лв. в брутен размер. Работодаателят не е ангажирал писмени доказателства, които да установяват плащане на възнаграждението за положен извънреден труд, поради което съдът приема исковата претенция за основателна и доказана в претендирания размер след изменението на иска.

Върху главницата за неизплатени възнаграждения за положен извънреден труд следва да се присъди обезщетение за забава в размер на законната лихва за забава, считано от датата на падежа на всяко от вземанията до подаване на исковата молба/30.12.2022г./, което възлиза в размер на общо 90,28лв., както и законната лихва за забава, считано от подаване на исковата молба /30.12.2022г./ до окончателното изплащане.

По иска по чл.224 ал.1 от КТ.

Предявеният иск за заплащане на обезщетение за неизползван платен годишен отпуск с правно основание чл.224 ал.1 от КТ е допустим.

Съгласно разпоредбата на чл.224 ал.1 от КТ при прекратяване на трудовото

правоотношение работникът или служителят има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск за текущата календарна година пропорционално на времето, което се признава за трудов стаж, и за неизползвания отпуск, отложен по реда на чл. 176, правото за който не е погасено по давност.

По делото не е спорно, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца, за 2020г., 2021г. и 2022г. общо неизползвания платен годишен отпуск е в размер на 37 дни, което е вписано и в заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение и се установява и от заключението на съдебно-счетоводната експертиза.

В чл. 224 ал. 2 от КТ е посочено, че обезщетението по чл. 224 ал. 1 от КТ се изчислява по реда на чл. 177 от КТ към деня на прекратяване на трудовото правоотношение. Съгласно чл. 177 ал. 1 от КТ за времето на платения годишен отпуск работодателят заплаща на работника или служителя възнаграждение, което се изчислява от начисленото при същия работодател средно дневно брутно трудово възнаграждение за последния календарен месец, предхождащ ползването на отпуска, през който работникът или служителят е отработил най-малко 10 работни дни.

Видно от заключението обезщетението за неизползван платен годишен отпуск възлиза на 1376,40 лв. в брутен размер. Вещото лице е посочило, че работодателят е начислил обезщетение на неизползван платен годишен отпуск, но няма документи, удостоверяващи плащането му на работника. След като ответникът, чиято е доказателствената тежест да установи, че е погасил това задължение към работника, не е изпълнил своето задължение, то съдът следва да приеме, че исковата претенция за обезщетение за неизползван платен годишен отпуск е основателна и доказана в претендирания размер от 1376,40 лв.

Върху главницата следва да бъде присъдена със законната лихва от датата на подаване на исковата молба/30.12.2022г./ до окончателното изплащане.

По разноските:

Ищецът е претендирал присъждане на разноски и с оглед изхода на спора и разпоредбата на чл. 78 ал. 1 то ГПК, в полза на ищеца следва да се присъдят направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 4000 лв. Възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение съдът намира за неоснователно. Същото е съобразено с Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, с оглед на това, че са предявени обективно съединени искиви претенции и с оглед на това, че по делото са проведени повече от две открити съдебни заседания.

Ответникът също е претендирал присъждане на разноски, но с оглед изхода на спора не следва да се присъждат разноски в негова полза.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Великотърновския районен съд сумата от 1174,59 лв., представляваща сбор от държавните такси за уважените обективно съединени иски, както и сумата 5 лв. за държавна такса, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да заплати в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Великотърновския районен съд сумата от 150 лв., представляваща направени от бюджета разноски за възнаграждение за вещо лице, както и сумата 5 лв. за държавна такса, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

На основание чл. 242, ал. 1 от ГПК, следва да бъде постановено предварително изпълнение на решението в частта относно присъдените трудови възнаграждения.

РЕШИ:

ОСЪЖДА „***** **ДА ЗАПЛАТИ** на Г. К. К. с ЕГН *****“, с адрес ***** сумата от **22 101,47 лв.** /двадесет и две хиляди сто и един лева и четиридесет и седем стотинки/- главница, представляваща брутен размер на неизплатено трудово възнаграждение за периода м.януари 2020г.-м.септември 2022г; сумата **367,82лв.**/триста шестдесет и седем лева и осемдесет и две стотинки/, представляваща брутно трудово възнаграждение за положен извънреден труд за месец декември 2019г и месец март 2021г.; сумата **3386,79лв.**/три хиляди триста осемдесет и шест лева и седемдесет и девет стотинки/- представляваща мораторна лихва върху неизплатеното трудово възнаграждение за периода м.януари 2020г.-м.септември 2022г., считано от датата на падежа на всяко от вземанията до подаване на исковата молба; сумата **90,28лв.**/деветдесет лева и двадесет и осем стотинки/- представляваща мораторна лихва върху неизплатеното възнаграждение за положен извънреден труд за месеците декември 2019г. и март 2021г., считано от датата на падежа на всяко от вземанията до подаване на исковата молба; сумата **1376,40лв.**/хиляда триста седемдесет и шест лева и четиридесет стотинки/, представляваща обезщетение за неизползван платен годишен отпуск за 2020г, 2021г и 2022г.-общо 37 дни, **ведно със законната лихва** върху главниците, считано от подаване на исковата молба /30.12.2022г./ до окончателното изплащане, както и сумата **4000лв.**/четири хиляди лева/, представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „***** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Великотърновски районен съд сумата от **1174,59 лв.** /хиляда сто седемдесет и четири лева и петдесет и девет стотинки/, представляваща сбор от дължимите държавни такси за уважените обективно съединени искиове, както и **5 лв.** /пет лева/ за държавна такса, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА „***** **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Великотърновски районен съд, сумата **150лв.**/сто и петдесет лева/, представляваща разноски за възнаграждение за вещо лице, както и **5 лв.**/пет лева/ за държавна такса, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

На основание чл. 242, ал. 1 от ГПК, постановява предварително изпълнение на решението в частта относно присъдените трудови възнаграждения.

Решението може да бъде обжалвано пред Великотърновски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____